

Bunker

ANDREA MARIA SCHENKEL

Bunker

KRIMINALROMAN

Översättning Anna Bengtsson

ERSATZ

Bunker

© Edition Nautilus, Hamburg 2009

© Ersatz 2009

Published by agreement with
Agentur Literatur Gudrun Hebel, Berlin

Originalalets titel Bunker

Översättning från tyska Anna Bengtsson

Redaktör Joakim Sundström

Korrekturläsare Ola Wallin

Omslag Sara R. Acedo & Ersatz

Omslagsfoto © Ersatz

Sättning & grafisk form Ola Wallin

Tryck Livonia Print, Lettland 2009

ISBN 9789188858887

Översättningen är gjord med finansiellt stöd
från Goethe-Institut Schweden med medel
från det tyska utrikesdepartementet.

www.ersatz.se

TIDIGARE UTGIVNING:

Mordbyn (2008)

Fallet Kalteis (2009)

Jag måste bara hämta nycklarna. De ligger på sängen i innersta rummet. In i bunkern. Fan också, fotogenlamporna har brunnit ut, och ändå hade jag två i varje rum. Konstigt, jag trodde de räckte längre. Vilket slöseri! Sex lampor i tre rum. Alla har brunnit ut! Det kan inte vara sant! Jag har en ficklampa i bilen. Den borde ligga i handskfacket, men jag har ingen lust att hämta den. Om jag ställer upp dörren ordentligt borde ljuset från trappan nå in i sista rummet.

Här framme är det ljust nog. Låt mellandörren stå på vid gavel! I det andra rummet är det betydligt mörkare. Skåpluckorna i pentryt återkastar knappt ljuset utifrån. I det tredje rummet är det becksvart. Jag stöter till plastsäcken med fötterna, måste känna mig fram längs sängkanten. Hur i helvete kan fotogenlamporna ha brunnit ut, jag fyllde ju på dem, eller glömde jag det? Det spelar ingen roll nu. Jag måste ha de förbannade nycklarna. Var ligger de? På sängen. Jag stryker med handen över huvudkudden, ingenting där. Lakanet under kudden, ingenting där heller! Okej, ta det lugnt. Nycklarna måste finnas här! Ta det lugnt! Täcket uppifrån och ned till fotändan, ingenting. Nyckeljävlarna måste vara här. Jag såg dem ju!

Jag slängde dem ju på sängen tillsammans med det andra skräpet i kavajen. Nu räcker det, jag får helt enkelt dra av hela täcket. Kanske faller nycklarna ned på golvet. Ingenting! Satan, satan, satan! Jag rotar igenom allt en gång till – ingenting!

Var är de? Ta det lugnt. Tänk efter, tänk efter noga. Såklart, jag kan ha puttad in dem under sängen. Ned på golvet! Fy fan, dammig och smutsigt överallt. Och de där smulhögarna. Vad är det för något? Muslort, kan inte vara någonting annat. Det vimlar förstås av de små kräken härnere. Dessutom stinker det av muspiss, och jag ligger på mage i skiten och trevar efter de satans nycklarna i mörkret. Jag kravlar in så långt det går under sängen, nu känner jag väggen mot fingertopparna, kall och slipprig. Inte undra på att hela väggen möglar, allt är fuktigt och kallt härnere. Damm, smuts, muspiss och mögel. Det här leder ingen vart, jag måste ut och hämta ficklampan, annars går ingenting, absolut ingenting. Jag kravlar långsamt ut underifrån sängen.

Vad var det där för ljud? Är det någon vid dörren? Äh, vem skulle det vara. Tjockisen är död. Men det är någon som håller på med dörren. Nej, nej! Fan också, det är någon där. Det kan inte vara hon! Vem? Fan, fan! Allt går åt helvete! Vem kan det vara? Bara dörren inte gnisslar nu, snälla inget gnissel!

Jag skjuter mig ut från väggen och ålar fram underifrån sängen. Det tar alldeles för lång tid. Jag hinner, jag måste hinna fram till dörren. Spring, fort! Jag kryper på alla fyra, försöker resa mig medan jag kryper, mot dörren! Genom det andra rummet. Jag kan se dörren! Bunkerdörren stängs långsamt, mycket långsamt. Den gnisslar.

Mörker. Jag snavar, faller. Slår ansiktet i betonggolvet, det är hårt, kallt, rått. Det bränner i handflatorna, jag försöker häva mig upp, lyfter huvudet mot dörren. Den är stängd. Allt är svart runt omkring, bara en smal ljusspringa under bunkerdörren. Jag ålar mig fram till ljusspringan. Jag hör min andhämtning, drar in luft genom munnen, högt och snabbt. Bröstkorgen höjer sig för varje andetag. Jag lägger mig platt mot golvet framför ljusstrimman. Försöker komma så nära jag kan med ansiktet. Jag känner det kalla luftdraget som strömmar in i bunkern genom springan. Kanske kan man se ut? Jag måste pressa ansiktet ännu hårdare mot golvet. Tätt intill springan, tätt intill. Skuggan av två fötter. Skuggan försvinner.

Jag hör en dov smäll, träluckan har slagit igen, ljusstrimman är borta. Absolut avsaknad av ljus. Allt är svart, allt! Överallt mörker.

Jag ligger kvar framför dörren. Höger sida av an-

siktet mot det kalla betonggolvet, mun och näsa stadigt tryckta mot springan under metaldörren. Som en fisk på torra land, jag kippar förtvivlat efter luft.

Jag ligger där. Jag borde resa mig, skrika, banka vilt på dörren. Men jag ligger där, utmattad, tom. Förloerar all tidsuppfattning i mörkret. Känner hur kylan från golvet tränger in i min kropp, hur jag blir genomkall. Det är som om jag föll ned i ett djupt hål. Jag andas in luft, och för varje andetag dras jag längre ned. Jag blundar, eller är ögonen öppna? Det spelar ingen roll, mörkret är detsamma. Jag ligger där, känner mig tom, ohyggligt tom.

Rummet badar i rött ljus. Jag kan inte urskilja varifrån ljuset kommer, jag ser mig själv utifrån, hur jag reser mig, långsamt ser mig omkring. Jag är inte ensam, jag hör steg. Jag går genom detta hav av rött ljus, följer stegen in i det mellersta rummet. Då ser jag honom, en lång, kraftigt byggd man. Snaggat hår, jeans och arméjacka. Han går genom rummet mot bunkerns inre. Han stannar framför den bortre väggen, vänder sig om mot mig. Jag ser hans ansikte, den markerade sadelnäsan, de framträdande kindbenen, de djupt liggande ögonen. Ögonlocken något sänkta, ögonen utstrålar självsäkerhet och viljestyrka. Han sätter ena foten mot väggen, stöter ifrån, springer mot

den låsta ståldörren, vrider överkroppen och rammar dörren med höger axel. Den går upp med ett öronbedövande buller, jag bländas av ett starkt vitt ljus, det gör ont i ögonen. Jag höjer händerna till ansiktet, skyddar ögonen mot ljuset. Han måste ha tagit ett språng över mig. Jag sänker händerna, öppnar försiktigt ögonen.

Rummet är becksvart, bunkerdörren stängd, jag ligger fortfarande framför dörren på det kalla golvet. Jag är fast i den här källarhålan.

Helvete, jag håller på att bli galen. Den högra sidan av kroppen gör ont av att ligga mot betonggolvet. Jag fryser, jag måste ut härifrån! Ut!

■

Fredagseftermiddag, rusningstrafik, bilar i rad efter varandra, stötfångare mot stötfångare, längs hela gatan. Luften är tjock av avgaser. Varje andetag smakar unket. Buller, biltutor och otåliga, irriterade fotgängare, alla vill hem. En kvinna korsar gatan, går mellan de stillastående bilarna. Cyklister kryssar fram i trafiken. Passerar bilarna till höger och till vänster, varhelst det finns en lucka. Pressar sig fram till trafikljusen. En man kan inte ge sig till tåls och cyklar över övergångsstället. Tränger sig fram mellan fotgängarna. Han kör nästan på en av dem. Mannen hinner precis hoppa åt sidan, ropar ilsket efter cyklisten. Cyklisten cyklar vidare, bryr sig inte om fotgängaren. Jag står på trottoaren och ser på. Tätt parkerade bilar på båda sidor om gatan. Dubbelparkerade bilar hindrar trafiken ytterligare. Jag tittar bort mot parkeringen utanför biluthyrningen. Idel äldre modeller, alla tvättade och polerade. Bakom vagnparken reser sig ett betongbygge med stora karmlösa fönster, infattade i betongplattor med mörka fogar. Jag kan se in i byggnaden genom fönstrens tonade glas. En kund kommer in i lokalen. Glasdörren på framsidan öppnas automatiskt. Genom den öppna dörren får jag en

glimt av insidan. Där, bakom receptionsdisken i mörkt trä, står hon.

Hon sorterar papperen i en pappershög. Ingen annan syns till. Dörren stängs, öppnas igen en kort stund senare. Hon följer kunden ut, ger honom bilnyckeln. Jag ser den röda nyckelbrickan, de växlar några ord, skakar hand, mannen kliver in i en grå BMW. Hon vinkar till honom från parkeringsrutan, ler kort, nickar och går tillbaka in i byggnaden.

Jag korsar vägbanan, kryssar fram mellan stillastående bilar med de andra fotgängarna. Jag går över parkeringsplatsen. Vägen är belagd med släta betongplattor.

Den automatiska glasdörren öppnas. Jag går in. Hon sysslar med papperen igen. Hon tittar inte ens upp. Hälsar inte. Fortsätter att ordna sina dokument, som om hon fortfarande var ensam i lokalen.

Jag stannar framför disken. Väntar, släpper henne inte med blicken.

» Vi stänger om två minuter. «

» Jag vet. «

Hon står på knä framför mig, händerna är bakbundna med tvättlina. Ryggen krökt så att axlarna faller framåt. Hon håller huvudet sänkt, det halvlånga mörka håret

hänger i stripor framför hennes ansikte. Jag hör hennes andetag, hör henne andas in och ut. Hon drar in luft, pressar ut den mellan läpparna med ett svagt väsande ljud. När hon står på knä når hon mig knappt till midjan. Jag tar ett steg tillbaka. Hennes bröstorg höjs och sänks för varje andetag. Hon är rädd, jag kan känna den, rädslan. En glänsande liten svettdroppe rinner ned över hennes bröst. Jag tittar på droppen, ser hur den tillrar över den nakna huden och försvinner i urringningen.

Jag tar tag i hennes hår med vänster hand, hugger tag ordentligt, drar upp hennes huvud med ett ryck. Hon skriker till. Hon ska fan se mig i ansiktet. Hon undviker mig med blicken. Stirrar ned i golvet. Pannan är våt av svett, sminket runt ögonen har smetats ut, ränder av mascara på hennes kinder. Hennes ansiktsdrag blir otydliga av det upplösta sminket. Hon kvider, snörvlar, drar högljutt in luft genom näsan.

Med vänster hand drar jag hennes huvud bakåt. Med höger hand tar jag tag om hennes haka, trycker ihop kinderna.

»Var är nyckeln? Säg var nyckeln är!«

Om igen drar hon upp snor i näsan. Jag höjer handen som nyss tryckte ihop hennes kinder och slår henne i ansiktet. Hon stönar. Jag håller alltså fast

hennes i håret, ändå flyger huvudet lite åt sidan. Kanten runt ena näsborren färgas röd, en tunn strimma blod rinner från näsan ned över hakan. Hon gråter tyst.

»Nyckeln! Nu!«

Min vänstra hand skakar hennes huvud fram och tillbaka. Små blodstänk fördelar sig i en solfjäderform över min skjorta. Jag känner äckel stiga inom mig. Och raseri. Varför säger hon ingenting? Varför gråter hon bara?

Jag knyter handen och slår henne i ansiktet igen. Ännu en gång flyger hennes huvud åt sidan, för att i nästa ögonblick falla framåt med sammanpressade ögon och trutande mun. En kort stund vilar det mot axeln, så rätas det upp igen. Jag ser henne i ansiktet, med plutmun och smala ögonspringor ser hon bara för löjlig ut.

»Nyckeln, annars...«

Jag står på knä framför honom med bakbundna händer. Han struttar nervöst omkring, vaggar fram och tillbaka med överkroppen. Jag försöker låta bli att se på honom, följer hans skor med blicken. Gymnastikskor. Den jäveln försöker spela cool. Bara du inte ser honom i ögonen, titta på killens skor, se honom inte i ögonen. Inte i ansiktet. Hela tiden på skorna. Skorna.

Han drar upp mitt huvud med ena handen. Höjer den andra. En djup, genomträngande smärta, det känns som om huvudet skulle spricka. Den jäveln slog mig i ansiktet. Det gör ont i hela kroppen! Huvudet, axlarna, händerna, knäna. Vilket svin, vilket förbannat jävla svin! Nyckeln, annars... nyckeln. Jag har inte nyckeln!

Han höjer handen på nytt, slår mig i ansiktet igen. Skarpa ljusblixtar framför ögonen. Det bultar i vänster öga. Det gör nästan outhärdligt ont. En lång vass nål tränger ned genom min skalle. Djupare för varje hjärtslag, djupare och djupare. Jag försöker öppna ögonen. Öppna ögonen! Öppna ögonen då! Det går inte! Jag kan inte. Smärtan! Öppna ögonen! Skärp dig, öppna dem! Ljuset är starkt, skärande. Jag kan inte hålla ögonen öppna. Kan inte! Jag försöker igen.

Det vänstra ögat förblir stängt, det högra kan jag öppna lite grand, en smal springa. Allt är suddigt. Han drar mitt huvud bakåt med ett ryck. Smärtor igen, huvudet spricker.

Nyckeln... nyckeln... Det känns som om marken gav vika. En hetta stiger inom mig, upp över ryggen, nacken, omsluter min kropp bakifrån, bryts som en våg över pannan. Jag sjunker ihop, faller handlöst... faller...

Jag faller genom en oändlig svart tomhet. Plötsligt syns ett skimmer, det är som om ljuset drog mig till sig, som om jag simmade genom tomheten mot ljuset. Ljuset tränger undan mörkret, jag befinner mig i ett rum. Jag känner igen rummet, jag har varit här förut, jag har varit här otaliga gånger. Vet inte när. Vet inte varför. Jag vrider mig runt mig själv, vrider mig runt min egen axel. Ser rummet genom mina egna ögon och ser i samma ögonblick mig själv utifrån, hur jag vrider mig runt och ser mig omkring. Som ur tomma intet står pojken framför mig, liten och mager. Jag går emot honom. Jag känner inte igen honom, och ändå är det någonting välbekant med honom, precis som med rummet där jag befinner mig. Pojkens ansikte förändras, det blir mer och mer förtroget för varje steg jag kommer närmare. Joachim?

Joachim, det är Joachim, det måste vara Joachim! Min tvekan övergår i visshet. Bredvid honom en flicka, kanske tretton år gammal, mörkblond, fläta. Närmare, närmare. Varifrån kom flickan så plötsligt? Hon står bredvid mig i rummet, nej, inte bredvid mig... jag är i henne. Jag är flickan. Jag är flickan, ett barn igen. Bilderna flyter ihop, det ena följer på det andra. Pojken, Joachim, vänder sig mot mig. Jag förstår inte vad han säger. Han pladdrar för sig själv, alldeles för snabbt. Jag kan inte förstå vad han säger, det betyder ingenting. Långsamt bildas ett ord.

Jag börjar förstå. »Spargris.« Jag tittar ned på golvet. Det är översållat med lerskärvor. Bland skärvorna ligger mynt. Pfennig, tiopfennigmynt. Joachim hukar sig ned, ställer sig på knä bland skärvorna framför mig. Han har kortbyxor på sig, hans nakna knän blir alldeles blodiga. Han tittar ned på mynten. Min hand tar tag i hans mjuka hår, skakar hans huvud, drar upp hans huvud mot mig. Ansiktet är vått av tårar, det rinner snor ur hans näsa. »Din lille tjuv, din satunge.« Jag känner raseriet inom mig, ett otroligt raseri. Min lediga hand börjar slå besinningslöst mot hans lilla huvud, slutar inte. Han blöder, jag fortsätter slå, jag slår och slår... tills hans huvud, hans kropp hänger slapp i min hand. Jag ser likgiltigt på mig själv,

ser hur jag släpper honom. Hans kropp sjunker ihop, ligger orörlig på marken nu, på skärvorna. Blod sipp-
rar långsamt fram ur örat. Nyfiket sträcker jag ut handen, rör vid den lilla rännen. Ser vätskan glänsa på mina fingertoppar. Jag böjer mig ned, känner hur mina läppar rör vid hans kind, jag kysser hans hår som är klabbigt av blod. Medan mina läppar ännu vidrör honom vill jag att han ska försvinna. Hans kropp måste bort! Han får inte vara här! Jag hämtar skottkärran, försöker häva upp kroppen i den. Fastän han är så liten och mager är kroppen otroligt tung. Knappt har jag lyckats få upp honom, så glider han av kärran på andra sidan.

»Hej, Monika! Ska vi ta en cykeltur?« Jag rycker till, vänder mig om. Jag står på en äng, är inte längre i ett slutet rum. Joachim står där, lutad mot ett pilträd. Joachim, som alldeles nyss låg som död på golvet. Han håller en hand mot örat och flinar.

Bilden löses upp, jag vaknar ur drömmen, glider över i verkligheten. Jag försöker öppna ögonen. Det går bara med högra ögat, och knappt med det ens. Jag blinkar, ljuset är skarpt, bländande. Jag blundar igen. Försöker en gång till. Den här gången kan jag hålla det öppet lite längre, jag har vant mig vid ljuset. Var är jag? Är jag ensam? Jag känner inte längre handen

i mitt hår. Jag ligger på sidan, händerna är fortfarande bakbundna. Jag har kappan över mig. Jag ligger med ryggen mot väggen på heltäckningsmattan i hallen mellan kontoret och personaltoaletten. Hur ligger kappan, var är kappfickorna? Fickorna är på insidan. Han har lagt kappan över mig med fodret utåt. Jag försöker få tag i tyget med fingrarna. Fumlar efter det så gott det går med bakbundna händer. Det gör ont i armarna, händerna har somnat. Jag måste röra på fingrarna en lång stund, väcka dem, innan de lyder mig. På något sätt lyckas jag klämma fast tyget mellan fingrarna. Jag känner kappfickans kant. Rör vid fällen. Drar den närmare. Centimeter för centimeter. Tyget glider undan. Fan! Jag försöker igen. En gång, två gånger. I fickan ligger pennkniven. Jag lyckas få in fingrarna i fickan. Känner det kalla metallföremålet. Jag måste skaka ut kniven ur fickan. På något sätt måste jag skaka ut den förbannade kniven ur fickan. Jag har ingen aning om hur det ska gå till, men jag försöker. Om och om igen. Tills jag lyckas klämma fast kniven mellan pek- och långfingret. Drar långsamt ut den ur fickan. Jag fastnar vid kappfickans fäll, pressar hårdare med fingrarna mot grepplattan. Trycket får kniven att halka, den glider ned i kappfickan igen. Helvete!

Jag hör ljud, steg, närmare, alldeles intill. Jag blun-

dar, låtsas sova. Han står rakt framför mig. Jag behöver inte öppna ögonen, jag vet att han står där. En sko pressar sig in under mitt ansikte, vänder upp mitt huvud ur sidoläget med en knyck. Mitt hjärta bultar. Min andhämtning förblir lugn. Jag öppnar långsamt höger öga. Jag försöker se honom. Belysningen kommer bakifrån, jag kan bara urskilja hans konturer. Kroppen verkar massiv. Han har väldigt kort hår. Har jag sett honom förut? Verkar han bekant på något sätt? En kund? Helvete, jag kan inte placera honom.

»Nyckeln!«

Utryckningsfordon från brandkår och polis, motorer på tomgång, blåljus, oväsen, den smala skogsvägen är fullparkerad med fordon. Det ena fordonet bakom det andra, det går inte att komma fram.

Skogen är höljd i oroligt ljus.

På framsidan av kvarnen bullrar en kompressor, tjocka kablar leder över till huset. Framför metalldörren har två stora strålkastare monterats upp. De är riktade mot ingången till kvarnen. Onaturligt skarpt ljus, hela landskapet är överkligt, som på en teaterscen. Planen framför huset är också starkt upplyst. Den gamla trädörren över det mörkt glänsande moraset, buskarna längs vägen kastar hårda skuggor.

■
Jag steg upp i gryningen, packade mina saker och åkte i väg. Det är fortfarande tomt på vägarna. I bilradion rapporterar nyhetsuppläsaren om vandalisering och sammandrabbningar mellan nynazister och polis vid en flyktingförläggning i Hoyerswerda. Jag stänger av.

Dimma hänger över skogen. Det är tidig morgon, dimslöjorna börjar lättas, glider isär, tills de slutligen försvinner. Marken är ännu fuktig av dagg. Det luktar blöt jord. Jag tycker om den lukten. Jag har vevat ned rutan en bit, känner fartvinden, doften av skog.

Tallarna växer tätt intill vägkanten. Vägen delar skogen, skär den itu. Asfalten är fortfarande våt på sina ställen, vägen är mörk, nästan svart.

Strax innan den tvära högersvängen lättar jag på gasen och svänger med minskad hastighet in på skogsvägen till vänster. Stället är inte lätt att hitta. Jag åker vidare på den oasfalterade vägen. Läger i lägsta växeln. Kör nu närmast i gångtempo över gruset, undviker väggroparna efter det senaste regnet. Vägen blir smalare, underlaget ojämnare. Fårorna har grävt sig djupt ned i marken, vägen höjer sig i mitten. Jag styr förbi stora stenar, för att inte skada bilen. Ju längre in i skogen vägen för, desto kraftigare växer sly och

buskar i körbanan. Grenar stryker längs fordonet. Nu låter jag bilen rulla fram mycket långsamt. Framför den stora granroten stannar jag. Vägen är nu helt oframkomlig för en personbil.

Jag stänger av motorn, stiger ur bilen och går till bakluckan. Det förbannade bagageutrymmet går inte att öppna igen. Det gamla chassit har blivit skevt av att skaka fram på skogsvägen. Jag drämmer handflatan i plåten. Det hjälper inte. Jag behöver ett verktyg för att bända upp låset. I bilen ligger en skruvmejsel, jag hämtar den ur handskfacket. Jag trycker in skruvmejseln under låset. Luckan går upp.

Jag tar fram plastpåsar och min rygsäck ur bagageutrymmet. Med en påse i varje hand och rygsäcken på ryggen stövlar jag fram på den nästan igenväxta skogsvägen. Björnbärsbuskarnas taggar hakar fast i mina byxben. Jag bryr mig inte, drar mig loss när jag passerar, försöker undvika dem. Nu går det nedför mot dammen. Vägen är hal av löv och mossäckta stenar. Vattensamlingen anlades för länge sedan som fiskdamm, försågs med vatten via ett tilllopp från den omdirigerade och uppdämda lilla bäcken. Med åren har trärännen ruttnat, dammen har förvandlats till en sumpig jäsande massa. Bara ibland, när det har regnat länge och ymnigt, fylls den med vatten.

Under riktigt heta somrar stinker den fruktansvärt. Då blir massan först matt och läderaktig, sedan spricker den upp i breda stinkande revor.

Jag fortsätter att följa vägen längs dammen bort till den gamla kvarnen. Kvarnhjulet är till hälften dolt i slam från det före detta tilloppet och omgivet av vass. Bara ett fåtal bräder hänger kvar i metallramen. Själva huset är i gott skick. Förutom taket. Det blir lite bräckligare för varje oväder, snart kommer det att blåsa av i en storm. Jag borde reparera det.

Vid något tillfälle ersattes den gamla trädörren av en järndörr. Den gamla dörren överbryggar ett dyggt stycke jord utanför ingången. Jag lyfter lite på järndörren för att kunna öppna den, lutar mig mot den med hela min tyngd. Gångjärnen har blivit tröga av rost. Rummet därbakom är mörkt, luften är instängd, däven av fukt. Ingen elektricitet, bara fotogenlampor i huset. Jag ställer ned påsarna på golvet och tar av mig ryggsäcken. Jag tänder lamporna med min tändare. Jag stänger dörren.

Han band för mina ögon med en sjal innan han knuffade in mig i bilen. Jag ligger där med bakbundna händer. Mina fötter snuddar vid bilgolvet. Bilens skakningar har fått ögonbindeln att glida ned lite. Genom den smala springan kan jag se ryggstödet på ett bilsäte. Det känns som om resan aldrig ska ta slut. Men så plötsligt stannar bilen, dörren slits upp.

»Upp med dig! Nu!«

Mannen griper tag i mina ben, i mina armar. Försöker dra mig ut ur bilen. Jag är rädd. Vad vill han? Jag kan inte kliva ur bilen snabbt nog. Han sliter mig i håret. Händerna på ryggen, benen har somnat. Det skiter den där idioten i. Han fortsätter att slita i mig. Jag snubblar när jag reser mig, förlorar fotfästet, försöker dra fram händerna, kan inte. Jag skriker högt. Faller framstupa, utan att kunna ta emot mig, rakt på ansiktet. Jag vrider mig i fallet.

Löv, tallbarr, jord i munnen, i näsan. Jag hostar, spottar, ligger där. Allting gör ont, linan runt mina handleder skär djupare in i köttet, huvudet smärtar.

»Ställ dig upp!«

Mannen vrålar åt mig. Fattar han inte att jag inte kan resa mig med bakbundna händer? Jag vill inte

mer, vill inte resa mig. Bara ligga här på marken i skogen. Marken luktar gott av svamp, av jord, av mossa. Med ens är jag lugn. Jag är inte rädd längre. Han kan göra vad han vill! Jag ligger kvar här. Om han vill döda mig, kan han väl göra det nu med en gång. Jag ska ligga kvar, inte röra mig mer. Tanken på att mitt liv skulle kunna vara slut här och nu har någonting fridfullt över sig. Jag känner ett underligt begär efter detta: att ligga kvar här i all evighet. Hans hand sliter i min axel. Han fattar tag i mig, drar upp mig. Varför kan han inte bara låta mig vara? Stående på knä återfår jag balansen, han puttar mig i sidan, tills jag står upp, knuffar mig tillbaka till bilen.

»Eller nej förresten, sätt dig! Vänta här!«

Jag försöker sätta mig, sjunker långsamt ned på marken med ryggen mot bildörren. Blir sittande där. Jag hör dämpade steg. Bildörrarna öppnas, stängs. Dova ljud av fotsteg igen, torra kvistar som knakar. Sedan tystnad. Ingenting händer. Jag väntar. Varför ska jag vänta här? Varför händer det inget? Insekter surrar svagt runt omkring mig, kvittrande fåglar, inget annat. Jag sitter där, andas, blir lugnare, ingenting händer.

Är jag ensam? Jag gnuggar huvudet mot bilen, får ögonbindeln att åka ned lite till. Bindeln lossnar, fal-

ler ned. Jag öppnar ögonen, så gott det går med ett igenmurat öga, ser trädtopparna vaja fram och tillbaka i ljuset från den nedgående solen. Sitter där, lutad mot bilen, det är varmt, min kropp slappnar av. Mannen syns inte till, jag är ensam.

Som genom ett under håller jag fortfarande den lilla pennkniven i handen. Jag tappade den inte när jag föll, håller den hårt i näven. Under hela bilresan försökte jag öppna den. Lyckades inte. Nu sitter jag här med ryggen mot bilen och försöker igen. Och nu går det, jag kan fälla upp bladet. En liten bit till, lite till. Kniven glider ur handen, faller till marken. Helvete! Jag söker med fingrarna över marken. Jag kan inte hitta den, rör vid en gammal trasig konservburk. Jag gnider linan mot burklockets vassa kant. Halkar till, river mig i handleden, det gör inget. Förtvivlat drar jag i linan, sliter i den, tills den går av och jag får loss händerna. Jag skakar dem, gnuggar mina smärtande handleder. Allt är stilla. Försiktigt ser jag mig omkring. En skog, en skogsväg, bilen.

Jag reser mig långsamt. Jag är ensam. Jag är fri. Jag kan ge mig iväg. Jag rundar bilen, medveten om varje steg. Kanske sitter nyckeln i? Jag trycker in knappen på dörrhandtaget, försiktigt, tills bildörren går upp med ett högt klickande. Helvete! Jag stannar upp en

kort stund, drar in luft mellan tänderna och tittar åt alla håll. Gudskelov, fortfarande inte en människa så långt ögat når. Jag öppnar bildörren på vid gavel, böjer mig fram, in i bilen. Var är tändningslåset? Dolt bakom ratten. Jag sträcker in handen genom ratten, rör vid tändningslåset, känner den långsmala skåran under fingrarna.

Fan också, ingen nyckel.

I samma stund hör jag ett knakande ljud bakom mig. Jag stirrar rakt fram, står böjd över ratten och vågar inte röra mig. Jag känner svetten rinna längs nacken, nedför ryggraden. Nu är jag fast igen, mannen står antagligen bakom mig.

Jag rätar långsamt på mig, drar in huvudet när jag kliver ur, tar ett steg bakåt, ser mig försiktigt omkring. Ingenting! Bara surrande insekter, fågelkvitter, inte en människa.

Jag måste iväg härifrån. Längs skogsvägen, där han körde mig med Fiestan? Där skulle han säkert leta först, med bilen skulle han få tag i mig direkt. Ingen idé! Jag måste gå tvärs genom skogen. Försöka hitta en väg eller ett hus.

Vart tog killen vägen? Spelar ingen roll. Bara bort härifrån, innan han dyker upp igen. Jag tränger mig fram genom björnbärsbuskar och snår, längre och

längre in i skogen. Springer, snavar, hoppar. Jag har ingen aning om vart, springer bara, springer bort. Mellan träden ser jag en väg, nästan igenvuxen. Min blus fastnar i de taggiga buskarna. Jag snubblar på en rot, river upp strumpbyxan, kommer på fötter igen, borstar bort smutsen från knäna och fortsätter springa. Vänder mig hela tiden om. Ingen följer efter mig. Vägen går längs en uttorkad damm. Vid dammens kortsida ser jag ett stort svart trähus. Jag går över en trädörr som ligger över en sumpig bäck. Den vickar till när jag passerar. Jag kommer fram till huset, den rostiga järndörren står lite på glänt. Jag tränger mig in och stannar upp innanför dörren.

Ljuset från den nedgående solen faller in i rummet genom dörrspringan. Förgyller en smal remsa golv och sidovägg. Resten vilar i dunkel. Jag står där, väntar. Mina ögon behöver vänja sig vid halvdagern. Långsamt börjar jag urskilja konturerna av ett stort fönterlöst rum, delat av en smal murad klack. Min blick följer upphöjningen som leder genom mörkret till väggen mittemot. På andra sidan syns en stängd dörr. Till höger om dörren en trästege som sticker upp från ett öppet källaretag. Jag lutar mig fram, tittar ned. Ser stora lådor, tjocka rör som sträcker sig upp till taket. Allt står huller om buller, det ser övergivet ut.

Till vänster om mig finns en brant trätrappa. Jag glider med blicken uppför trappstegen. Trappan slutar med en lucka i taket. Det är mörkt i den bakre delen av rummet, ljus tränger ned från övervåningen. En ljus rand får luckan att framträda mot det mörka taket.

Jag hör steg uppifrån. Det är någon där. Jag försöker följa personen som jag inte kan se med blicken. På flera ställen singlar damm ned mellan träbalkarna av stegens tyngd. Svävande dammkorn flimrar i den smala ljusstrimman från dörrspringan. Förhäxat ser jag uppåt. Stirrar på det mörka taket tills det gör ont i ögonen. En stark brännande känsla tvingar mig att blunda.

Vem är där? Jag måste be om hjälp. Fråga var det finns en telefonkiosk. Kanske finns det rentav en telefon däruppe? Jag måste ringa till polisen. Och om det är han? Nej, han är säkert ute med bilen och letar efter mig på vägen. Vem är dum nog att springa rätt ut i skogen, utan att veta var man är? Och om det är han i alla fall? Om jag ska sticka ska jag göra det nu. Hur fan ska jag göra?

Jag tar mod till mig. Redan första steget får trappan att knarra. Jag stannar upp, håller andan, tittar spänt uppåt. Jag väntar. Det händer ingenting. Inga steg hörs däruppe längre. Dödstyst. Har han hört mig? Är det därför det är så tyst?

Äh, var inte feg! De andra trappstegen ger inte ifrån sig några ljud. Luckan har ett handtag av smidesjärn. Jag tvekar lite, tar sedan tag i det och trycker till luckan. Den är fruktansvärt tung, jag trycker på med huvudet, tills jag får upp en smal springa. Jag kikar in. Stol- och bordsben i mitten av ett rum, till vänster en gammal sänggram med bleknat blomstermåleri, till höger en byrå och ett skåp med runda fötter. Ingen där.

Men jag kan bara se en del av rummet genom springan. Jag trycker upp luckan lite till. Håller huvudet på sned, sträcker mig och pressar upp luckan så långt det går, skaver huvudet mot det oslipade träet, fastnar med håret. Jag ser fortfarande inte tillräckligt, kan knappt hålla luckan uppe. Jag tar ett steg till, trycker upp luckan ytterligare en bit, tills den är öppen ett par decimeter. Nu kan jag se mig lite omkring. Jag känner hur kraften långsamt går ur mig. Luckan trycker mot nacken. Den är så förbannat tungt.

»Där är du ju!«

Jag vacklar till och förlorar fotfästet. Släpper handtaget, slår huvudet i trappstegen, blir liggande vid foten av trappan. Allt blir svart omkring mig.